

ข้อป่งชี้ของผู้รับใช้ที่แท้จริง

วันนี้ ดวงอาทิตย์แห่งความรู้และดวงจันทร์แห่งความรู้กำลังมองดูดวงดาวทั้งหมดของหมู่ดาวแห่งโลกนี้ ดวงดาวทั้งหมดกำลังเปล่งประกายและส่องแสงและประกายระยิบระยับของพวกเขามีความหลากหลายท่ามกลางหมู่ดาว: บ้างก็เป็นดวงดาวแห่งความรู้พิเศษบ้างก็เป็นดวงดาวโยคีที่ง่ายดาย บ้างก็เป็นดวงดาวที่เป็นภาพลักษณ์พิเศษของการให้ทานแห่งคุณธรรม บ้างก็เป็นดวงดาวที่เป็นผู้รับใช้อย่างสม่ำเสมอ บ้างก็เป็นดวงดาวที่มีความสมบูรณ์พร้อมอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตามดวงดาวที่สูงส่งที่สุดคือดวงดาวที่มีความสำเร็จในทุกวินาที พร้อมกับดวงดาวเหล่านี้ยังมีบางส่วนที่เป็นเพียงดวงดาวแห่งความหวัง ในด้านหนึ่งมีดวงดาวแห่งความหวัง และอีกด้านหนึ่งมีดวงดาวแห่งความสำเร็จ มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างทั้งสองนี้ แต่อิทธิพลของดวงดาวแต่ละประเภทก็จะมีผลต่อดวงวิญญาณของโลกและต่อวิฤตธาตุด้วยเช่นกัน ดวงดาวแห่งความสำเร็จมีอิทธิพลต่อทุกคนด้วยความจริงจังและกระตือรือร้นของพวกเขามักครั้งดวงดาวแห่งความหวังก็มีประสบการณ์ของความรักและบางครั้งก็ลำบากตรากตรำ ดังนั้นเนื่องจากพวกเขายู่ภายใต้อิทธิพลของทั้งสองนี้พวกเขาจึงใช้อิทธิพลเหล่านี้กับผู้อื่นในขณะที่พวกเขาเคลื่อนไหวไปข้างหน้า อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ยังคงเคลื่อนไหวไปข้างหน้าอย่างมีความหวัง ดังนั้นลูกแต่ละคนสามารถถามตัวเองว่า “ฉันเป็นดวงดาวประเภทใด?” ดวงดาวทั้งหมดมีความรู้ โยคะคุณธรรม และความรู้ลึกของการรับใช้ แต่บางคนก็มีประกายของความรู้เป็นพิเศษ บางคนมีประกายของการจดจำระลึกถึงและโยคะ และบางคนก็ดึงดูดผู้อื่นโดยเฉพาะเป็นพิเศษโดยการเป็นภาพลักษณ์ของคุณธรรมทั้งหมด แม้ว่าจะมีการซึมซับทั้งสี่ประเด็นนี้ แต่ก็ยังมีความแตกต่างในเปอร์เซ็นต์ของการซึมซับนั้น ด้วยเหตุนี้จึงมีความหลากหลายที่มองเห็นได้ในดวงดาวที่เปล่งประกาย นี่เป็นหมู่ดาวทางจิตที่พิเศษไม่เหมือนใคร อิทธิพลของลูกในฐานะที่เป็นดวงดาวทางจิตมีอิทธิพลต่อโลก เช่นเดียวกับดวงดาวทางกายภาพที่มีอิทธิพลต่อโลก ยิ่งลูกดวงดาวมีพลังในตัวลูกเองมากเท่าไร ลูกก็จะมีอิทธิพลต่อดวงวิญญาณในโลกมากเท่านั้น และสิ่งนี้จะยังคงเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต ยิ่งมีความมิดรอบๆบริเวณนั้นมากเท่าไร ก็จะมีมองเห็นประกายของดวงดาวได้ชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นยิ่งความมิดของการขาดการบรรลุผลเพิ่มขึ้นและก็ยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆมากเท่าไร พวกเขาก็ยังจะได้รับประสบการณ์ของอิทธิพลพิเศษของลูกดวงดาวทางจิตมากเท่านั้น ทุกคนจะสามารถมองเห็นลูกในรูปของดวงดาวที่เปล่งประกายของโลก ในรูปที่เป็นจุดแห่งแสงของลูก ในรูปที่เป็นร่างแสงหรือเทวดานางฟ้า เช่นเดียวกับที่พวกเขาใช้เวลา พลังงานและเงินของพวกเขาในการทำการวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับดวงดาวบนท้องฟ้า เมื่อพวกเขามองเห็นลูกดวงดาวทางจิต พวกเขาจะประหลาดใจ เช่นที่พวกเขาเฝ้าดูหมู่ดาวบนท้องฟ้าในขณะนี้ ในทำนองเดียวกันพวกเขาจะเฝ้าดูหมู่ดาวของโลกนี้ ประกายของเทวดานางฟ้าและความงามของดวงดาวที่กำลังเปล่งประกาย พวกเขาจะได้สัมผัสกับสิ่งนี้และถามว่า “พวกเขาเป็นใคร?” “พวกเขามาจากไหนที่แสดงเวทย์มนต์หรือความมหัศจรรย์ของพวกเขา?” ในตอนเริ่มต้นของการก่อตั้ง ผู้คนในทุกหนแห่งมีกลิ่นของประสบการณ์เกี่ยวกับนิมิตของบราห์มาและกฤษณะ “นี่คือใคร?” “ฉันกำลังเห็นอะไร?” ความสนใจของผู้คนจำนวนมากได้ถูกดึงดูดให้พยายามทำความเข้าใจสิ่งนั้น ในทำนองเดียวกัน ตอนนี้ในเวลาสุดท้ายทุกที่ในโลก ด้วยประกายของรูปทั้งสอง (แสงและเทวดานางฟ้า) พวกเขาจะได้รับนิมิตของบัปดาดาและลูกๆ จากที่หนึ่งมันจะกระจายไปสู่คนจำนวนมากและความสนใจของทุกคนจะถูกดึงดูดมาที่นี่ ฉากที่สูงส่งนี้กำลังรอให้ลูก ทั้งหมดกลับมาสมบูรณ์พร้อม

เมื่อลูกสัมผัสกับสภาพที่เป็นเทวดานางฟ้านี้ได้อย่างง่ายดายและโดยอัตโนมัติแล้วจะมีนิมิตของเทวดานางฟ้าอย่างแท้จริง ปีนี้จึงได้ถูกให้เป็นพิเศษเพื่อให้ลูกสามารถสร้างสภาพที่เป็นเทวดานางฟ้า ลูกบางคนกำลังคิดว่า "เราจะต้องฝึกแค่การจดจำระลึกถึงเท่านั้นหรือจะต้องทำงานรับใช้ด้วยหรือไม่? หรือเราจะหลุดพ้นจากการทำงานรับใช้และเพียงแค่นั่งในตาปาเซีย?" บัปดาดา กำลังบอกลูกถึงความหมายที่แท้จริงของงานรับใช้

ความรู้ลึกของงานรับใช้หมายถึงการมีความปรารถนาดีต่อดวงวิญญาณอย่างสม่ำเสมอ การมีความรู้ลึกถึงความปรารถนาอันบริสุทธิ์ที่สูงส่งที่สุดความรู้ลึกที่จะรับใช้หมายถึงการให้ผลแก่ดวงวิญญาณตามความรู้ลึกของตนเองและไม่ต้องมีความรู้สึกที่มีขีดจำกัดใดๆ แต่จะมีความรู้สึกที่สูงส่งที่สุด หากใครก็ตามมีความรู้สึกต้องการความรักทางจิตจากลูกหรือความรู้สึกต้องการความร่วมมือหรือพลังใด ๆ หรือความสุขหรือความจริงจังและความกระตือรือร้นหรือความรู้สึกของการได้รับพลังทั้งหมดแล้วการรับใช้หมายถึงการให้ผลของความรู้สึกที่หลากหลายเหล่านั้นแก่พวกเขา นั่นคือการ

สร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขาด้วยความร่วมมือของลูกเพื่อสัมผัสประสบการณ์กับสิ่งนั้น นี่คือความหมายของความรู้สึกของงานรับใช้ที่แท้จริงเพียงแค่กล่าวสุนทรพจน์หรืออธิบายต่อกลุ่ม หรือให้หลักสูตรให้บทเรียนแก่ใครบางคนหรือเปิดศูนย์ไม่ได้หมายความว่ามีความรู้สึกของงานรับใช้ทำงานรับใช้หมายถึงการรับใช้ดวงวิญญาณในลักษณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ของการบรรลุผลบางอย่าง เมื่องานรับใช้เสร็จสิ้นด้วยวิธีนี้ก็จะมีความซาบซึ้งภายในสิ่งนั้นเช่นกัน

ลูกเคยได้ยินนัยสำคัญของตาปาเซียมาแล้วนั่นคือการทำงานด้วยความมุ่งมั่น ที่ใดมีความรู้สึกที่ถูกต้องของงานรับใช้ความรู้สึกของตาปาเซียจะไม่แยกออกจากสิ่งเหล่านั้น ที่ใดมีรูปที่รวมกันของการสละทิ้ง,ตาปาเซียและงานรับใช้ นั่นคืองานรับใช้ที่แท้จริง หากมีงานรับใช้แล้วไม่มีการสละทิ้งและตาปาเซีย มันก็เป็นงานรับใช้ในนามเท่านั้นและผลของก็เป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น งานรับใช้เสร็จสิ้นอิทธิพลของผลชั่วคราวจะถูกเก็บเกี่ยวและจบสิ้นที่นั่น อิทธิพลของการบรรลุผลชั่วคราวคือการสรรเสริญชั่วคราว พวกเขาจะพูดว่า "เป็นการบรรยายที่ดีมาก; คุณสอนหลักสูตรได้ดีมาก คุณทำงานรับใช้ได้ดีมาก" ดังนั้นเมื่อมีคนพูดถึงคุณงามความดีก็จะได้รับผลเพียงชั่วคราว คนที่พูดก็ได้รับผลชั่วคราวเช่นกัน อย่างไรก็ตามการให้ประสบการณ์หมายถึงการทำให้พวกเขาสามารถสร้างความสัมพันธ์กับพ่อและทำให้พวกเขามีพลัง นี่คือการรับใช้ที่แท้จริง หากไม่มีการสละทิ้งและตาปาเซียในงานรับใช้ที่แท้จริง มันก็ไม่ใช่งานรับใช้แม้กระทั่ง 50% แต่เป็นงานรับใช้แค่ 25 %

สิ่งซึ่งบอกของผู้รับใช้ที่แท้จริงคือการสละทิ้ง นั่นคือความถ่อมตนและตาปาเซีย นั่นคือความมุ่งมั่นที่จะมีศรัทธาและความซาบซึ้งในพ่อผู้เดียว นี่คือสิ่งที่หมายถึงงานรับใช้ที่ถูกต้อง บัพดาดาขอให้ลูกกลายเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงอย่างสม่ำเสมอ หากในนามของงานรับใช้ลูกถูกรบกวนหรือถูกรบกวนผู้อื่นแล้วบัพดาดาขอให้ลูกปลดปล่อยตนเองจากงานรับใช้ประเภทนั้น ในกรณีนี้จะเป็นการดีกว่าที่จะไม่ทำงานรับใช้ประเภทนั้นเพราะคุณธรรมพิเศษที่สัมผัสจากงานรับใช้คือความพอใจ ที่ใดไม่มีความพอใจไม่ว่าจะกับตนเองหรือกับผู้ที่ลูกติดต่อกับ งานรับใช้นั้นจะไม่ทำให้ลูกเกิดผลและจะไม่ปล่อยให้ผู้อื่นบรรลุผลเช่นกัน ดังนั้นก่อนอื่นเพียงแค่ทำให้ตนเองเป็นเพชรพลอยแห่งความพอใจแล้วทำงานรับใช้ มิฉะนั้นจะต้องมีการทะเลาะวิวาทอย่างแน่นอน ภาระหลายประเภทกลายเป็นอุปสรรคต่อสภาพที่โอบอ้อม ลูกไม่ต้องการเพิ่มภาระ แต่ต้องการขจัดภาระนั้นออกไป เมื่อลูกมีจิตสำนึกเช่นนี้การอยู่อย่างสันโดษจะดีกว่าเพราะการอยู่อย่างสันโดษลูกจะใส่ใจกับการเปลี่ยนแปลงตนเอง ตาปาเซียที่บัพดาดาพูดถึงไม่ใช่เพียงแค่เรื่องของการทำงานตาปาเซียทั้งกลางวันและกลางคืน แต่การทำงานตาปาเซียก็เป็นการทำงานรับใช้เช่นกัน แต่ลูกต้องเป็นประชากรแห่งแสงและบ้านแห่งพลังและกระจายลำแสงแห่งความสงบ ลำแสงแห่งพลังและสร้างบรรยากาศเช่นนี้ นอกจากตาปาเซียแล้วยังมีงานรับใช้ด้วยจิตใจ มันไม่ได้แยกจากกัน มิฉะนั้นลูกจะทำตาปาเซียแบบไหน? ลูกเป็นดวงวิญญาณที่สูงส่งแล้ว ดวงวิญญาณบราห์มิน แต่ตาปาเซียหมายถึงการเต็มไปด้วยพลังทั้งหมดและด้วยสภาพที่มุ่งมั่นและความคิดที่มุ่งมั่นของลูกที่จะรับใช้โลก งานรับใช้ด้วยคำพูดเพียงอย่างเดียวไม่ใช่งานรับใช้ เช่นเดียวกับที่ความสุข,ความสงบและความบริสุทธิ์มีความสัมพันธ์กัน ในทำนองเดียวกันการสละทิ้ง,ตาปาเซียและงานรับใช้ล้วนเกี่ยวข้องกันทั้งสิ้น บัพดาดาขอให้ลูกกลายเป็นรูปของตาปาเซียนั่นคือกลายเป็นรูปของผู้รับใช้ที่ทรงพลัง ตรีศิตของคนที่เป็นตัวของตาปาเซียก็จะทำงานรับใช้เช่นกัน ใบหน้าของคนที่เป็นตัวของความสงบก็จะทำงานรับใช้เช่นกัน เพียงแค่ได้เห็นใครบางคนแวบเดียวที่เป็นภาพลักษณ์ของตาปาเซียก็จะให้ประสบการณ์ของการบรรลุผล ดูสิว่าทุกวันนี้ฝูงชนจำนวนมากมารวมตัวกันเพื่อได้เห็นคนที่ทำตาปาเซียที่มีชีวิตจำกัดเพียงแวบเดียว นั่นคืออนุสรณ์ของอิทธิพลของตาปาเซียของลูกซึ่งดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงตอนนี้และจนถึงเวลาสุดท้าย ลูกเข้าใจความหมายของความรู้สึกในงานรับใช้หรือไม่? ความรู้สึกของงานรับใช้หมายถึงความรู้สึกที่ลูกสามารถหลอมความอ่อนแอทั้งหมดของผู้อื่น ไม่ได้หมายถึงความรู้สึกต่อต้านความอ่อนแอของผู้อื่น แต่หมายถึงความรู้สึกของการหลอมรวม เพื่อให้ลูกมีความอดทนและมีความรู้สึกต้องการที่จะให้พลังกับผู้อื่น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงใช้คำว่า "พลังแห่งความอดทน" ความอดทนหมายถึงการเติมพลังให้ตนเองและให้พลังแก่ผู้อื่น ความอดทนไม่ได้หมายความว่าตาย บางคนคิดว่าโดยการอดทนพวกเขาจะตาย พวกเขาพูดว่า "ฉันต้องตายหรือไม่?" อย่างไรก็ตามมันยังไม่ตาย เป็นวิธีที่จะอยู่ในหัวใจของทุกคนด้วยความรัก ไม่ว่าจะเป็นการต่อต้านมากแค่ไหน - พวกเขาอาจจะแข็งแกร่งกว่าเราและลูกอาจต้องอดทนไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่ถึงสิบครั้ง - ผลที่ได้จากความอดทนนั้นคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์และหอมหวานเพราะพวกเขาจะเปลี่ยนไปอย่างแน่นอน อย่าได้รู้สึกกลัว "ฉันต้องอดทนเป็นอย่างมากดังนั้นพวกเขาควรจะทำบางสิ่งเพื่อเป็นการตอบแทนด้วย" อย่าได้มีความรู้สึกถึงผลชั่วคราว จงมีความรู้สึกเมตตา นี่คือสิ่งที่หมายถึงความรู้สึกของงานรับใช้ ดังนั้นในปีนี้จะให้ข้อพิสูจน์ของการทำงานรับใช้ที่แท้จริงและใช้โอกาสทองในการเข้ามาในรายชื่อผู้ที่ได้ให้ข้อพิสูจน์ของสิ่งนั้น ในปีนี้บาบาจะไม่เห็นว่าลูกมีเมลาที่ดี (งานออกธำเนทางจิต) หรือการดำเนินงานที่ดี แต่ลูกต้องได้อันดับต้นๆในงานรับใช้ของการเป็น

เพชรพลอยแห่งความพอใจและให้ความพอใจแก่ผู้อื่น ได้รับรางวัลในพิธีแห่งชัยชนะในสมญาของ "ผู้ทำลายอุปสรรค" ลูกเข้าใจไหม? นี่คือนิยามที่อธิบายว่า "เป็นผู้ทำลายความผูกพันยึดมั่นและเป็นตัวของการจดจำระลึกถึง" ดังนั้นเวลานี้แสดงรูปแบบพิเศษของการกลับมาสมบูรณ์พร้อมของการบรรลุข้อสรุปในปีที่ 18 นี้ โดยการเป็นตัวของบทที่ 18 นั้น นี่คือนิยามที่อธิบายว่า "เป็นเหมือนพ่อ" อัจชะ

ถึงดวงดาวทางจิตที่เปล่งประกายตลอดเวลา ถึงเพชรพลอยแห่งความพอใจที่กระจายคลื่นแห่งความพอใจ ถึงดวงวิญญาณที่ทรงพลังที่มีอิทธิพลต่อผู้อื่นด้วยการสละละทิ้ง, ตาปาเซียและงานรับใช้ไปพร้อมๆกันอย่างสม่ำเสมอ ถึงผู้ที่ให้ผลทางจิตและความรู้สึกทางจิตให้กับทุกดวงวิญญาณอย่างสม่ำเสมอ ถึงลูกที่สูงส่งแต่ละคนซึ่งเป็นเมล็ดเช่นเดียวกับพ่อ ด้วยความรัก ความระลึกถึง และนมัสเต จากบัปตาดา สำหรับการกลับมาสมบูรณ์พร้อม

อะแวค บัปตาดา พบปะพี่น้องจากโซนปีนจาป และ ฮาเรียนา:

ลูกสัมผัสกับตนเองอยู่ตลอดเวลาว่าเป็นดวงวิญญาณที่ไม่ไหวหวั่นสั่นคลอนหรือไม่? การอยู่อย่างมั่นคงในสถานการณ์ใดๆที่ปั่นป่วนเป็นสิ่งบ่งบอกของการเป็นดวงวิญญาณบราห์มินที่สูงส่ง โลกอยู่ในความปั่นป่วน แต่ลูกดวงวิญญาณที่สูงส่งจะไม่สามารถเข้ามาสู่ความปั่นป่วนได้ เพราะเหตุใด? ลูกรู้ทุกฉากของละคร ดวงวิญญาณที่เต็มไปด้วยความรู้และทรงพลังอยู่ตลอดเวลาและโดยอัตโนมัติจะไม่หวั่นไหว ดังนั้นบรรยาศที่ไม่เคยทำให้ลูกกลัว ลูกปราศจากความกลัว ชัศดี ปราศจากความกลัวหรือไม่? หรือลูกมีความกลัวเล็กน้อย? เพราะลูกรู้ว่าแม้กระทั่งก่อนช่วงเวลาของการก่อตั้ง, สงครามกลางเมืองนั้นกำลังจะเกิดขึ้นในบาร์ต มันก็ปรากฏในภาพของลูกตั้งแต่เริ่มต้น ดังนั้นอะไรก็ตามที่แสดงให้เห็นนั้นก็จะเกิดขึ้นใช่ไหม? บทบาทของบาร์ตนั้นคือกำลังมีสงครามกลางเมือง ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีอะไรใหม่ ดังนั้นมันไม่มีอะไรใหม่ใช่ไหม, หรือลูกกลัว? "เกิดอะไรขึ้น?" "มันเกิดขึ้นได้อย่างไร?" "สิ่งนี้เกิดขึ้น..." หน้าทีของพวกลูกทุกคนในขณะที่ฟังและดูข่าวคือการมีพลังและดูละครที่กำหนดไว้แล้วล่วงหน้าและให้พลังแก่ผู้อื่น ผู้คนในโลกต่างก็หวาดกลัวในขณะที่ลูกเติมพลังให้กับวิญญาณเหล่านั้น ลูกต้องให้พลังกับใครก็ตามที่มีการติดต่อกับลูกอย่างต่อเนื่อง ให้ทานความสงบสุขให้กับพวกเขาต่อไป

ในช่วงเวลาแห่งความไม่สงบนี้เป็นเวลาที่จะให้ความสงบ ดังนั้นลูกคือผู้นำสารแห่งความสงบ "ผู้นำสารแห่งความสงบ" ได้รับการจดจำดังนั้นไม่ว่าลูกจะอยู่ที่ใดจะเดินทางไปโดยพิจารณาว่าตนเองเป็นผู้นำสารแห่งความสงบของลูก ลูกเป็นผู้นำสารแห่งความสงบผู้ที่ให้สารแห่งความสงบ ดังนั้นหากตัวลูกเองเป็นตัวแทนของความสงบและมีพลัง ลูกก็จะเฝ้าแต่ให้สิ่งนั้นแก่ผู้อื่นต่อไป พวกเขาให้ความไม่สงบแก่ลูกและลูกให้ความสงบแก่พวกเขา พวกเขาก่อให้เกิดไฟไหม้ และลูกก็รดน้ำลงบนไฟ นี่คือนิยามของลูกใช่ไหม? สิ่งนี้เรียกว่าการเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริง ดังนั้นในช่วงเวลาเช่นนั้นจำเป็นต้องมีงานรับใช้ประเภทนี้ ร่างกายสูญสลายง่าย แต่ดวงวิญญาณมีพลังดังนั้น แม้ว่าลูกจะละร่างกายไปแล้วแต่รางวัลแห่งการจดจำระลึกถึงก็จะยังคงดำเนินต่อไปในร่างถัดไป ดังนั้นจงลดบันดาลใจให้ผู้อื่นได้มาซึ่งการบรรลุอย่างถาวรต่อไป แล้วลูกเป็นใคร? ผู้นำสารแห่งความสงบ ผู้นำสารแห่งความสงบคือนายผู้ให้ทานแห่งความสงบและเป็นนายผู้ให้ทานพลัง ลูกพยายามที่จะรักษาความตระหนักรู้นี้ไว้อย่างสม่ำเสมอหรือไม่? จงทำให้ตนเองก้าวไปข้างหน้าด้วยความตระหนักรู้นี้อยู่เสมอและทำให้ผู้อื่นก้าวไปข้างหน้าคือการทำงานรับใช้ ไม่ว่ารัฐบาลจะมีกฎหมายใดลูกต้องปฏิบัติตาม แต่ลูกสามารถรับใช้ต่อไปได้อย่างแน่นอนด้วยความคิดและคำพูดของลูก เมื่อใดก็ตามที่ลูกมีเวลาเพียงเล็กน้อย ตอนนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำงานรับใช้ด้วยจิตใจ แต่เมื่อลูกเติมพลังให้กับตนเองแล้วเท่านั้นที่ลูกจะสามารถมอบสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ ดังนั้นลูก ๆ ของผู้ประทานแห่งความสงบ จงกลายเป็นผู้ประทานความสงบ ลูกต้องเป็นผู้ประทานพร้อมกับเป็นผู้ที่ชี้หนทางที่จะกลายเป็นผู้ประทาน ในขณะที่ลูกเคลื่อนย้ายไปรอบ ๆ โปรดจำไว้ว่า: ฉันเป็นนายผู้ประทานความสงบ เป็นนายผู้ประทานพลัง ด้วยสำนึกนี้จึงให้กระแสดิจิตแก่ทุกดวงวิญญาณ แล้วเมื่อนั้นพวกเขาจะตระหนักว่าพวกเขาสามารถสัมผัสกับความสงบสุขได้โดยการเข้ามาติดต่อกับลูก ดังนั้นจงระลึกถึงพรที่ลูกต้องเป็นผู้นำผู้ประทานความสงบและพลัง ลูกทุกคนกล้าหาญใช่ไหม? อย่าให้มีความคิดที่ไร้ประโยชน์ใดๆแม้จะอยู่ในความปั่นป่วนเพราะความคิดที่ไร้ประโยชน์จะไม่ยอมให้ลูกมีพลัง "จะเกิดอะไรขึ้น", "สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นใช่ไหม?" มันไร้ประโยชน์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจงดูในสภาพที่ทรงพลังและให้พลังแก่ผู้อื่น "จากข้างทาง" เหล่านั้นก็จะมาด้วยเช่นกัน นั่นคือ "ตามพล็อต" ที่กำลังเกิดขึ้น ดูในขณะที่พิจารณาว่ามันเป็นไป "ตามพล็อต" แล้วลูกจะไม่กลัว อัจชะ

ในช่วงเวลาแห่งการย่ำลา (ในเวลาอมฤต)

ยุคบรรจบพบกันนี้คือเวลาอมฤต เนื่องจากทั้งยุคบรรจบพบกันคือเวลาอมฤต ความยิ่งใหญ่ของเวลานี้จึงได้รับการจดจำไว้ตลอดกาลดังนั้นทั้งยุคบรรจบพบกันนั้นคือ เวลาอมฤตหมายถึง ไดม่อน มอร์นิ่ง (ในตอนเช้าที่มีความเป็นเพชร) พ่ออยู่กับลูกๆเสมอและลูกๆก็อยู่กับพ่อและเป็นเช่นนั้นไดม่อน มอร์นิ่งที่ไม่มีขีดจำกัด บัพดาดา มักจะพูดคำนี้เสมอ แต่ในแง่ของการอยู่ในรูปที่มีตัวตนในโลกทางกายภาพ แม้กระทั่งวันนี้บัพดาดาก็จะให้ลูกๆทุกคนไม่ว่าลูกจะเรียกสิ่งนี้ว่า "กู๊ด มอร์นิ่ง", "โกลเด้น มอร์นิ่ง" หรือ "ไดม่อน มอร์นิ่ง" ลูกทุกคนคือเพชรและตอนเช้าก็คือเพชรเช่นกัน เป็นการทำให้ลูกเป็นเพชรมากยิ่งขึ้นและกู๊ดมอร์นิ่งสวัสดิ์ตอนเช้าที่ได้อยู่กับพ่อเสมอ อัจชะ

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้เอาชณะมาและเป็นนายของตนเองและทำให้วัตถุธาตุทั้งห้าและกิเลสทั้งห้าเป็นผู้รับใช้ของลูก
ในยุคทองเหล่าสาวใช้ถือชบวนเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ของจักรพรรดิโลกและจักรพรรดินีโลก ในทำนองเดียวกันในยุคบรรจบพบกันลูกจะต้องประดับประดาด้วยการแต่งกายของสมณเจ้าผู้เอาชณะมาและเป็นนายของตนเอง วัตถุธาตุทั้งห้าและกิเลสทั้งห้าก็จะถือชุดของลูกจากด้านหลัง นั่นคือพวกมันจะเคลื่อนไปในขณะที่อยู่ใต้การยอมที่จะรับใช้ต่อลูก สำหรับนี้ให้รีดเครื่องแต่งกายของสมณเจ้าของลูกให้แน่นด้วยเข็มขัดแห่งความมุ่งมั่น ตกแต่งด้วยชุดของเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับที่แตกต่างกันและอยู่กับพ่อ กิเลสและวัตถุธาตุเหล่านั้นจะถูกเปลี่ยนไปและกลายเป็นมิตรที่ให้ความร่วมมือของลูก

คติพจน์: หลุดหายไปในการสปรกการณของคุณธรรมและพลังที่ลูกพุดถึง ประสปรกการณคืออำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

*** โอม ซานติ ***